

De grote kerstklassiekers zijn onverslijtbaar, vindt Michael Varekamp. Met zijn muzikale kompanen steekt hij ze in een nieuw jasje. Onder meer te horen in Maastricht.

Michael Varekamp. FOTO ERIC VAN NIEUWLAND

MUZIEK

Kerstklassiekers met of juist zonder versiering

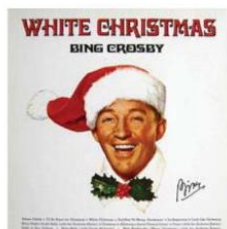
MAASTRICHT
DOOR PAUL VAN DER STEEN

Trompettist en zanger Michael Varekamp (50) is een muzikale alleseter. Dit najaar verscheen het dubbelalbum *Elektra*, waarop hij voortborduurde op het geluid van de versterkte Miles Davis en gitarist Jimi Hendrix. Naast dat ruigere werk brengt hij ook al jaren eerbetonen in de theaters aan groten van de jazz en soul. Deze maand maakt hij met zijn band The Legends en zangeres Esther Hart (Nederlandse inzending voor het Eurovisie Songfestival in 2003) een kersttournee.

Silent Night – Joseph Mohr (1816): een van oorsprong Duits kerstlied dat ontelbaar veel versies kreeg. Onder meer van Louis Armstrong en Dinah Washington, Ella Fitzgerald.

„Stille Nacht was het eerste nummer dat ik op een podium bracht. Ik was tien en speelde net een half jaar trompet. Het optreden vond plaats in het bejaardenhuis van mijn oma en ik vond het heel erg spannend. Achteraf was het een bepalend moment in mijn leven, want ik ben erin verdergegaan. In de voorstelling hebben we *Silent Night* van gospelharmonieën voorzien. Zo wordt het een stuk opzweperder.”

Winter Wonderland – Felix Bernard en Richard B. Smith

(1934): een hit voor de grote swingorkesten, Perry Como en velen na hen.

„Mijn persoonlijke favoriet. Ik vind die melodie zo mooi. Het zal ook wel iets met jeugdsentiment te maken hebben. Toen ik vanaf mijn twaalfde de jazz begon te ontdekken, kwamen automatisch ook de kerstplaten uit de gloriejaren in beeld. Een van de eerste voor mij was een album van Tony Bennett, waarop hij *Winter Wonderland* zong. Ik moet altijd een beetje aan hem denken, als ik het nu speel.”

The Christmas Song – Bob Wells & Mel Tormé (1944): groot gemaakt door Nat King Cole.

„Veel van de klassieke Amerikaanse kerstliedjes dateren uit de jaren dertig, veertig en vijftig. Er wordt soms - onterecht - wat laatdunkend over gedaan. Maar *The Christmas Song* doet niet onder voor bijvoorbeeld een standard als *Body and Soul*. Het goede kerstrepertoire heeft de kwaliteit van *the Great American Songbook*, stukken als *Summertime*, *Love Me*

or *Leave Me or Over the Rainbow*.

De kerstplaten uit de jaren veertig en vijftig klinken ook zo fijn. Daar kan Michael Bublé niet aan tippen. Je hoort dat het heel serieus gedaan is. En heel anders dan nu zijn de orkesten in één keer opgenomen. Veel inspirerender. Je merkt dat er echt met elkaar wordt gespeeld. Omdat we niet met groot orkest spelen, geven we onze eigen twist aan de liedjes. Voor *The Christmas Song* doen we het zelfs met alleen zang en begeleiding. Zo klein gebracht hoor je de echte boodschap van die ballad.”

Rudolph the Red-nosed Reindeer – Johnny Marks (1939): klassieker over een van de rendieren van de kerstman, dat in de jaren veertig ook een tekenfilmfiguurtje werd.

„*Rudolph* spelen we heel erg op de groove, News Orleans-achtig. Een citaatje van de melodie is genoeg voor herkenning bij de mensen, verder kun je veel overlaten aan de suggestie. Onze voorstelling is een combinatie van het romantische feestdagengevoel (de

eerste kersttruien hebben we al in de zaal gehad) en een meer jazzy benadering. Vandaar ook de keuze voor Esther Hart. Tegenover mijn ruige geluid, mijn stem met een Louis Armstrong-rasp zet zij het lieve, bijna Doris Day-achtige.

White Christmas – Irving Berlin (1941): groot gemaakt door Bing Crosby, de meest verkochte single aller tijden.

„Nadat ik in mijn tienerjaren veel naar de legendarische kerstplaten had geluisterd, verdwenen ze daarna bij mij wat naar de achtergrond. Op het conservatorium maakte ik kennis met heel andere muziek, schaarde die kerstplaten - onterecht - bij de kitsch. Ik toerde nationaal en internationaal met Fra Fra Sound en the Dutch Swing College Band. Toen ik dertig was overleed mijn vader, ben ik wat meer in de donkere en abstractere kanten van jazz gedoken. Maar uiteindelijk blijft die kwaliteit van dat kerstrepertoire overeind staan en kom je er toch weer bij terug. Het mooie is dat je tegenwoordig ook zo eclectisch mag zijn. Als je vroeger vrije improvisatie speelde, hoorde je geen hardbop te spelen. Dat is gelukkig voorbij.”

‘What a wonderful christmas’ van The Legends featuring Michael Varekamp is te zien en te horen in de Bonbonnière in Maastricht (12/12) en Het Speelhuis in Helmond (18/12). Meer informatie: www.michaelvarekamp.nl